ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἡ χρήση φαρμάκων σὲ διάφορες χῶρες ποικίλλει ποσοτικά

Οἱ Ἀμερικανοὶ πίνουν περισσότερα ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ

ΠΑΡΙΣΙ: Εἰς καρδιοπαθής, εἰσαγόμενος εἰς ἓν Ἀμερικανικὸν πανεπιστημιακὸν νοσοκομεῖον ἔχει τριπλασίας πιθανότητας ἀπὸ τὸν Σκῶττον ὁμόλογόν του νὰ λάβῃ τὸ φάρμακον διγοξίνη ἢ τὸ προπαναρόλ, τὸ ὁποῖον χορηγεῖται διὰ τὴν πτῶσιν τῆς πιέσεως. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς του εἰς τὸ νοσοκομεῖον θὰ λάβῃ τὴν διπλασίαν ποσότητα φαρμάκων ἀπὸ τὸν Σκῶττον ὁμόλογόν του, ἐὰν δὲ ὁ λόγος τῆς μεταφορᾶς του εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἦτο ἡ καρδιακὴ προσβολή, ὁ Ἀμερικανὸς ἀσθενὴς ἔχει διπλασίας πιθανότητας νὰ λάβῃ διγοξίνην ἢ κάποιο ἀντι-ἀρρυθμικὸν φάρμακον ἀπὸ ὅσας ἔχει ὁ Σκῶττος ὁμόλογός του. Ἐὰν, μάλιστα, πάσχῃ καὶ ἐκ διαταραχῶν τοῦ ἐντέρου, ὁ Ἀμερικανὸς καρδιοπαθὴς θὰ λάβῃ καὶ φάρμακα κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος, τῆς διαρροίας, τῶν πόνων, τοῦ ἄγχους, τῆς ἀϋπνίας, τοῦ διαβήτου τῆς ὑπερτάσεως, τῆς στηθάγχης καὶ τῆς ἀναιμίας.

Αἱ διαφοραὶ αὗται ἐπεσημάνθησαν εἰς ἓν συμπόσιον ἐπὶ τῶν διαφορῶν τῆς χρήσεως τῶν φαρμάκων εἰς τὰς διαφόρους χώρας τὸ ὁποῖον συνεκλήθη εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Ἑβδόμου Διεθνοῦς Συνεδρίου Φαρμακολογίας. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἔχουν διεξαχθεῖ πολλαὶ μελέται ἐπὶ τοῦ τρόπου χρησιμοποιήσεως τῶν φαρμάκων, τὰ δὲ πορίσματα ἐδείξαν καταπληκτικὰς διαφοράς.

Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ

Αἱ ποσότητες τῶν χορηγουμένων φαρμάκων διαφέρουν ἀνὰ τὰς διαφόρους χώρας εἰς τὸ διπλάσιον ἢ τὸ τριπλάσιον, τοῦτο δὲ ἰσχύει οὐχὶ μόνον διὰ τὰ «ἤπια» φάρμακα, ὡς εἶναι τὰ ἀλαφρὰ κατευναστικά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ φάρμακα διὰ τὸν διαβήτην, τὴν πίεσιν, καὶ τὰς καρδιακὰς προσβολάς — παθήσεις διὰ τὰς ὁποίας θεωρεῖται ὅτι αἱ δόσεις τῶν φαρμάκων εἶναι ἐπακριβῶς καθωρισμέναι!

Τοῦτο, φυσικά, σημαίνει ὅτι εἰς ὁρισμένας χώρας οἱ γιατροὶ χορηγοῦν περισσότερα φάρμακα ἀπὸ ὅσα ὠφελοῦν πραγματικῶς τὸν ἄρρωστον ἐνῶ εἰς ἄλλας χορηγοῦνται ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα θὰ ἐχρειάζοντο. Οἱ φαρμακολόγοι οἱ ὁποῖοι διεξήγαγον τὴν μελέτην λέγουν ὅτι, τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συναχθοῦν συμπεράσματα καὶ ὅτι ἀπαιτοῦνται περαιτέρω μελέται διὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ ἀκριβὴς ἐπίδρασις τῶν φαρμάκων ἐπὶ τῆς ὑγείας.

Α' μελέται δεικνύουν ὅτι οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἰατροὶ ἔχουν τὴν τάσιν νὰ χορηγοῦν κατὰ πολὺ περισσότερα φάρμακα ἀπὸ ὅσα χορηγοῦν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς των οἱ Σκῶττοι καὶ οἱ Τσεχοσλοβάκοι συνάδελφοί των. Οἱ Δανοὶ εὑρίσκονται εἰς τὸ μέσον, ἐξαιρέσει τῶν ψυχοτροπικῶν φαρμάκων τὸ ὁποῖα χορηγοῦν εἰς ποσότητας μεγαλυτέρας καὶ ἀπὸ τοὺς Σουηδοὺς ἀκόμη συναδέλφους των. Ἡ Ἰσλανδία ἔχει σχετικῶς χαμηλὴν κατανάλωσιν ἀντιδιαβητικῶν καὶ ἀντιυπερτασικῶν φαρμάκων, ἔχει, ὅμως, ὑψηλὴν κατανάλωσιν κατευναστικῶν, ἐνῶ οἱ Φινλανδοὶ χρησιμοποιοῦν πολλὰ ἀντιυπερτασικὰ καὶ ἐλάχιστα κατευναστικὰ φάρμακα. Οἱ Ἰταλοὶ τείνουν νὰ χρησιμοποιοῦν ἐλαφρὰ ἢ βαρειὰ κατευναστικὰ δι' ὅλας τὰς ψυχικὰς ἀσθενείας, ἀνεξαρτήτως διαγνώσεως!

Διατὶ αὗται αἱ διαφοραὶ εἰς τὴν ποσότητα τῶν χορηγουμένων φαρμάκων; Οὐδεὶς, εἰς τὸ συμπόσιον, ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα. Εἰς παράγων εἶναι, ἀσφαλῶς ἡ διαφορὰ τῶν κανονισμῶν τῶν Ὑγειονομικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν. Αἱ χῶραι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν εἰς τὴν ἀγορὰν διαθεσίμους πολλοὺς διαφόρους τύπους φαρμάκων, κάμνουν μεγάλην χρῆσιν αὐτῶν. Εἷς ἕτερος λόγος ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ σχετικὴ σημασία τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ βιομηχανία φαρμάκων διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας. Αἱ χῶραι μὲ τὴν μεγαλυτέραν κατανάλωσιν — ὡς εἶναι ἡ Ἰαπωνία ἡ Γαλλία καὶ ἡ Δυτικὴ Γερμανία — εἶναι ἐκεῖναι οἱ ὁποῖαι ἔχουν καὶ τὰς περισσοτέρας βιομηχανίας φαρμάκων!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

10. Ἰταλὸς μελετητὴς τοῦ Μάρξ ἀποφαίνεται ὅτι τὰ μέσα παραγωγῆς δὲν "κοινωνικοποιοῦνται"

ΤΟ ΠΙΟ ΣΩΣΤΟ ΕΙΝΑΙ Η "ΜΙΚΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ"

Ὁ γνωστὸς Ἰταλὸς μελετητὴς τοῦ Μάρξ, παρεμβάλλεται, ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Ἐυροπέο» στὴ συζήτηση περὶ σοσιαλδημοκρατίας, λενινισμοῦ καὶ τρίτου δρόμου.

Ὁ τρίτος δρόμος μεταξὺ κομμουνιστῶν καὶ σοσιαλδημοκρατίας δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα, ἀλλά, σήμερα δὲν ὑπάρχει κὰν σὰν «θεωρητικὸ πρότυπο». Τὸ παραδέχθηκε, πολὺ τίμια, ὁ (πρώην γραμματέας τοῦ ἰταλικοῦ Σ.Κ.) Φραντσέσκο ντέ Μαρτίνο πού, παρόλα αὐτά, εἶναι συνήγορος τοῦ τρίτου δρόμου. «Πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε» ἔγραψε στὴν «Ρεπούμπλικα» τῆς 8ης Σεπτέμβρη, «ὅτι εἴμαστε ὅλοι πολὺ πίσω στὴν πολιτιστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπεξεργασία αὐτῆς τῆς τρίτης ὁδοῦ, ἀκόμη περισσότερο τῶν δημοκρατικῶν μεθόδων τοῦ μεταβατικοῦ σταδίου. Δὲν ξέρουμε καλὰ ἂν καὶ σὲ ποιὸ μέτρο ἡ ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία τῶν μέσων παραγωγῆς πρέπει νὰ διατηρηθῆ, πῶς κατευθύνεται ἡ διαδικασία οἰκονομικῆς προόδου καὶ πῶς συμβιβάζεται ἡ ἀνάγκη γιὰ μία κεντρικὴ διοίκηση, ἀπαραίτητη γιὰ ὁποιοδήποτε προγραμματισμό, μὲ τὴν ἀντιγραφειοκρατικὴ ἀπαίτηση, τοῦ σοσιαλισμοῦ, οὔτε πῶς μπορεῖ νὰ λειτουργήσει μία σοσιαλιστικὴ ἀγορά». Ὅπως βλέπουμε, ὅλα εἶναι ἀκόμη ἀκαθόριστα. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι, ἀπὸ τὸ 8ο συνέδριο (1956) καὶ μετά, τὸ ΚΚΙ ἔβγαλε πολλοὺς τόμους μὲ θέσεις, στοὺς ὁποίους προσπάθησε νὰ δώσει ἕνα περιεχόμενο στὸν τρίτο δρόμο! Ἀλλὰ, ἂν εἶναι ἀλήθεια, ὅπως ἔλεγε ὁ Στάλιν, ὅτι «τὸ χαρτὶ ἀνέχεται τὰ πάντα», εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι τὸ σχέδιο ποὺ ἴσχυε μέχρι τώρα εἶναι χαῶδες καὶ ταυτόχρονα ἀκαθόριστο, παραγεμισμένο μὲ λεπτομέρειες, ἀλλὰ καὶ ἀσαφές.

Σὲ μένα προκαλεῖ σοβαρὴ ἀμηχανία καὶ τὸ «σοσιαλιστικὸ σχέδιο», τουλάχιστον γιὰ τὸ τμῆμα στὸ ὁποῖο ἀνφέρεται στὴν αὐτοδιαχείριση. Ἡ σύγχρονη διομηχανικὴ βάλουμε ἕνα καινούργιο στόχο ποὺ ἡ ἱστορικὴ ἐμπειρία ἀπόδειξε αὐτοπιστικὸ καὶ μὴ πραγματικό. Εἶναι ὁ σκοπὸς ποὺ μπῆκε πρὶν ἕνα αἰῶνα ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ μαρξιστικὸ πρόγραμμα. Ἀλλὰ οἱ ἐμπειρίες πολλῶν δεκαετιῶν, καὶ Σοβιετικὲς καὶ κινεζικὲς, ἀποδείχνουν ὅτι, ἀκόμη καὶ ὅταν καταργεῖται ριζικὰ ἡ ἰδιωτικὴ κτήση τῶν μέσων παραγωγῆς, τὸ μαρξιστικὸ πρόγραμμα δὲν πραγματοποιεῖται. Στὴν πραγματικότητα, δὲν καταργεῖται ἡ ἐργασία ποὺ ἀμείβεται μὲ μισθό. Δὲν καταργεῖται ἡ κοινωνικὴ διαίρεση τῆς ἐργασίας. Δὲν καταργεῖται τὸ χρῆμα, δὲν καταργεῖται τὸ κράτος.

Ἑπομένως, ἀφοῦ ὅποιος ψάχνει τὸν τρίτο δρόμο θὰ ἤθελε νὰ ἀποκτήσει ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ χωρὶς κὰν νὰ προστρέξει στὰ ἀκραῖα μέτρα τῶν Σοβιετικῶν καὶ τῶν Κινέζων, δὲν προκαλεῖ θαυμασμὸ τὸ ὅτι οἱ συζητήσεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ τρίτου δρόμου, ἂν καὶ ἀπασχολοῦν ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ τόσα τίμια πρόσωπα, δὲν βγῆκαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς καθαρῆς καὶ σκέτης «ἐπιθυμίας».

Δὲν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα «κοινωνικοποίησης» τῶν μέσων παραγωγῆς. Ἡ μόνη δυνατὴ κοινωνικοποίηση εἶναι ἡ «κρατικοποίηση». Ἀλλὰ ἡ κρατικοποίηση δηλαδὴ ὁ συνολικὸς καὶ ἀκαμπτος προγραμματισμός, συνεπάγεται τὸν μονοκομματισμὸ καὶ τὸν πολιτικὸ ὁλοκληρωτισμό: γιὰ νὰ μὴ μιλήσουμε γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας τέτοιος προγραμματισμός, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φάσεις πρώτης ἐκβιομηχάνισης σὲ καθυστερημένες χώρες, εἶναι οἰκονομικὰ ἀσύμφορος, ἐκτεθειμένος σὲ τρομερὴ ἀλειτουργικότητα.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἀριστερὰ κατάλαβε ἀπὸ καιρὸ ὅτι τὸ πιὸ ἐφαρμόσιμο σύστημα εἶναι ἡ ἐπονομαζόμενη «μικτὴ οἰκονομία» δηλαδὴ μιὰ οἰκονομία μὲ δύο τομεῖς, ἕνα δημόσιο κι' ἕναν ἰδιωτικό, ποὺ δένονται μὲ διάφορες μορφὲς οἰκονομικοῦ προγραμματισμοῦ. Ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ εἶναι ὁ δρόμος τῶν πιὸ προοδευμένων Δυτικῶν σοσιαλδημοκρατιῶν φαίνεται μικρὸ πράγμα στὴν Ἰταλία, ὅπου ὑπάρχει ἀφθονία ἀπὸ ἄτομα ὅπου θέλουν μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο νὰ «ξεφύγουν» ἀπὸ τὸ σύστημα, ἀκόμη καὶ ἂν σὰν τίμημα ξεπεράσουν μόνο τὰ ὅρια τῆς κοινῆς λογικῆς καὶ τῆς φρονιμάδας.

Ἡ ἀπάντηση ποὺ πάντα δίνουν εἶναι ἡ ἰδία: Ἂν δὲν «ξεφύγουμε» θὰ μείνουμε, αἰχμάλωτοι τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἀλλά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν βλέπουν καλὰ ἀπὸ μακριά, αὐτὰ τὰ ἄτομα δὲν βλέπουν κὰν αὐτὸ ποὺ εἶναι μπροστά στὴ μύτη τους. Οἰκονομίες μὲ δύο συστήματα δὲν εἶναι πιὰ ὁ καθαρὸς καὶ ἁπλὸς καπιταλισμός. Στὴ Δύση ἡ ἐπέμβαση τοῦ κράτους στὴν οἰκονομία, τροποποίησε πολλὰ πράγματα. Ἄλλα τροποποίησε ἡ ὕπαρξη τῶν μεγάλων μαζικῶν κομμάτων καὶ τῶν συνδικάτων (ἀρκεῖ νὰ σκεφθοῦμε τὸν χαρακτῆρα ποὺ πῆραν σήμερα οἱ συλλογικὲς συμβάσεις ἐργασίας). Πάρα πολλά, βέβαια,, μένουν ἀκόμη νὰ γίνουν, ἰδιαίτερα σὲ μιὰ χώρα μὲ τέτοια ἀνισορροπία ὅπως εἶναι ἡ Ἰταλία. Μένει ὁ ἀγώνας κατὰ τῶν ἰδιωτικῶν μικρῶν καὶ μεγάλων συμφερόντων ποὺ ἐπιβάλλουν τὴ θέλησή τους στὸ σύνολο. Ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος τῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ ὄχι μόνο δὲν πραγματοποιήθηκαν ποτὲ, ἀλλὰ οὔτε κὰν ἐκδηλώθηκε πρόθεση νὰ μελετηθοῦν, ἂν εἶναι ἀλήθεια, ὅπως εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὸ νὰ τὶς ἐπεξεργαστεῖ κανεὶς εἶναι ἀρκετὰ πιὸ δύσκολο πράγμα ἀπὸ τὸ νὰ καλπάζει στὰ ἐλεύθερα λιβάδια.

ΑΥΡΙΟ: ΛΕΝΙΝ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΚΑΤΑ.

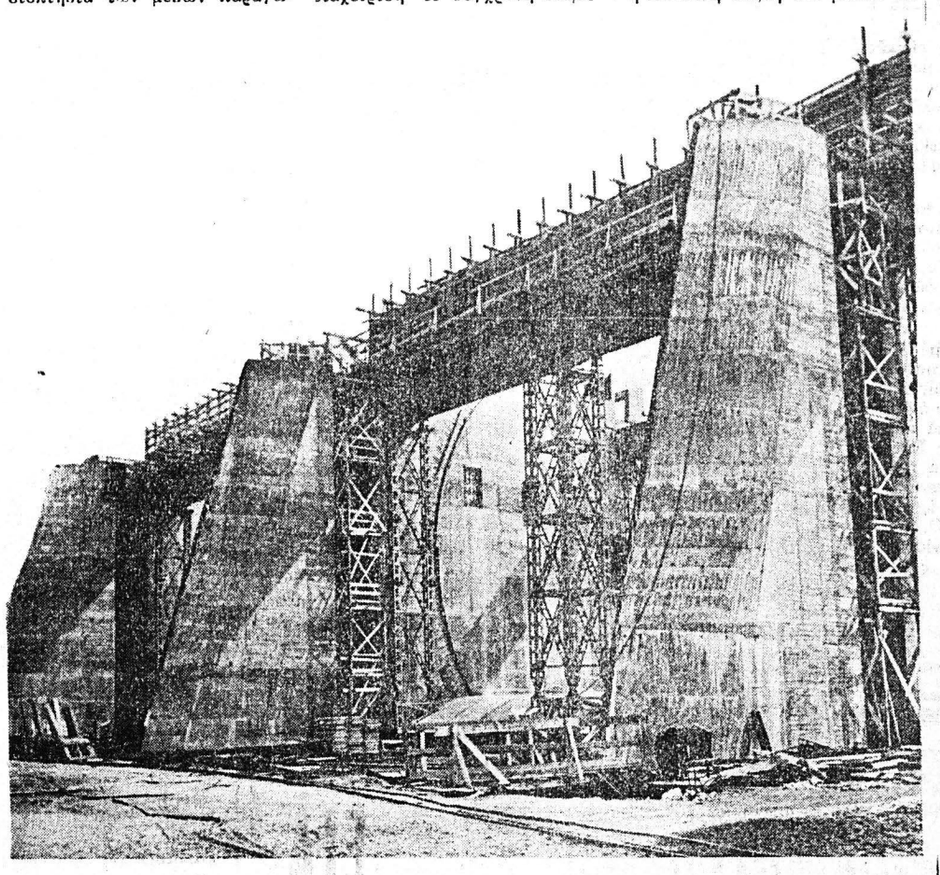

Τεράστια ὑδροηλεκτρικὰ ἐργοστάσια ὑπάρχουν στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση. Εἶναι κρατικοποιημένα (ἀλλ' ὄχι «κοινωνικοποιημένα») ὅπως ἄλλωστε καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Νέα ὑλικὰ προστατεύουν τὰ ἀεροπλάνα ἀπὸ τὴ φωτιά

ΛΟΝΔΙΝΟ. Δύο νέα ὑλικὰ ποὺ κατασκευάσθηκαν στὴ Βρετανία προστατεύουν τὰ ἀεροπλάνα ἀπὸ τὴ φωτιὰ στὴ μάχη. Φυσικοὶ ἐπιστήμονες καὶ μηχανικοὶ τοῦ Βρετανικοῦ Συγκροτήματος Χημικῶν Βιομηχανιῶν συνεργάστηκαν μὲ τὸ Κρατικὸ Ἐργοστάσιο Ἀεροπλάνων τοῦ Ἡνωμ. Βασιλείου καὶ παρήγαγαν αὐτὰ τὰ ὑλικὰ ποὺ προσφέρουν προστασία σὲ περίπτωση ἐκρήξεως τῶν δεξαμενῶν καυσίμων καὶ ἀναφλέξεως καυσίμων στοὺς χώρους γύρω ἀπὸ τὶς δεξαμενὲς ἀεροπλάνων. Ἡ πρώτη χρησιμοποίηση ἑνὸς ἀπὸ τὰ ὑλικὰ αὐτὰ θὰ γίνῃ στὰ 30 ἐλικόπτερα Μπόϊνγκ Βερτὸλ Τσινοὺκ ποὺ παραγγέλθηκαν γιὰ τὴν ΡΑΦ. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ θὰ ἐνταχθῆ στὴ ΡΑΦ τὸ 1980.

Τὸ ὑλικὸ αὐτὸ ποὺ προστατεύει τὸ ἀεροπλάνο ἂν ἐκραγοῦν οἱ δεξαμενὲς καυσίμων του ὀνομάζεται Προμέλ. Εἶναι ἀπὸ ἶνες νάϋλον καὶ θὰ τοποθετῆται μέσα στὶς δεξαμενὲς γιατὶ μπορεῖ καὶ ἀπορροφᾶ τὴ θερμότητα ποὺ προκαλεῖ μιὰ ἔκρηξη καὶ ἐξουδετερώνει σφαῖρες, βόμβες ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἐλήμα ποὺ θὰ διαπεράσῃ τὴ δεξαμενὴ πάνω ἀπὸ τὴ στάθμη ἐπιφανείας τῶν καυσίμων. Ἐκπρόσωπος τῶν Χημικῶν Βιομηχανιῶν χαρακτηρίζοντας τὴν ἐξέλιξη αὐτὴ ὡς μεγάλη πρόοδο, πρόσθεσε ὅτι τὸ Προμὲλ ἀντέχει γιὰ μεγάλο διάστημα βυθισμένο σὲ καύσιμα ἀεροπλάνων καὶ σὲ θερμοκρασία τουλάχιστον 100 βαθμῶν ἑκατονταβάθμου, δηλαδὴ σὲ διπλάσια θερμότητα ἀπὸ ἄλλα πλαστικά, ὅπως π.χ. τὰ παράγωγα τῆς πολυουρεθάνης. Τὰ νέα ὑλικὰ δὲν χρειάζονται συντήρηση καὶ μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν σὲ ἀεροπλάνο καὶ ἐλικόπτερα ὅλων τῶν τύπων.

Τὸ ἄλλο ὑλικὸ ὀνομάζεται Ἀτομὲλ καὶ εἶναι βοηθητικό. Εἶναι ἀπὸ ἶνες μὲ βάση τὸν πολυεστέρα. Ἂν παραγεμισθοῦν μὲ ἀτομὲλ οἱ χῶροι γύρω ἀπὸ τὶς δεξαμενὲς καυσίμων ἐξουδετερώνεται ἡ ἀνάφλεξη καυσίμων ποὺ μπορεῖ νὰ προκληθῆ ἀπὸ ἐλήμα τὴν ὥρα τῆς μάχης. Σὲ πρόσφατες δοκιμὲς μία δεξαμενὴ ἀπὸ φύλλα χάλυβος ἡ ὁποία περιεῖχε ἐκρηκτικὸ μίγμα ἀτμοῦ καὶ ἀέρα μαζὶ μὲ κομμάτια Προμὲλ τῶν 55 χλστ. ἐβλήθηκε ἀπὸ κοντινὴ ἀπόσταση μὲ δύο ἐμπρηστικὰ τροχιοδεικτικὰ ἐλήματα τῶν 12,7 χλστ. διατρητικὰ τῶν θωρακίσεων. Τὸ πρῶτο ἀύξησε τὴν πίεση περίπου σὲ 24 κιλονιοῦτον (ΚΝ) ἀνὰ τετραγωνικὸ μέτρο ποὺ εἶναι μέσα στὰ ὅρια ἀντοχῆς τῶν δεξαμενῶν καυσίμων τῶν περισσοτέρων ἀεροπλάνων. Μὲ τὸ δεύτερο δὲν παρατηρήθηκε αὔξηση τῆς πιέσεως. Τὸ Προμὲλ, συντήχθηκε ἀπορροφώντας τὴν ἐνέργεια θερμότητος τῶν ἐλημάτων. Τώρα παράγονται ποσότητες καὶ ἀπὸ τὰ δύο ὑλικὰ καὶ διακανονίζεται ὁ τρόπος κυκλοφορίας τους σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Παραμένει μυστήριο ὁ θάνατος τοῦ Πέλεϋ

Ἦταν αὐτοκτονία ἢ φόνος;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΠΡΟΚΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΙΑ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Εἶναι πιθανὸν ὁ Τζὼν Παίρλεϋ νὰ ἠθέλησε νὰ θέσῃ ὁ ἴδιος, ἀθορύβως, τέρμα εἰς τὴν ζωήν του, ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἂν, ὅμως αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπός του, δὲν τὸ πέτυχε διότι ὁ θάνατός του προεκάλεσε μεγάλον θόρυβον, κατέστη δὲ ἕν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων διεθνῶν μυστηρίων.

Ὁ Παίσλεϋ εἶχεν ὑπηρετήσει ἐπὶ 20 ἔτη ὡς στέλεχος τῆς ΣΙΑ (τῶν Ἀμερικανικῶν Μυστικῶν Ὑπηρεσιῶν) ἦτο δὲ ἐμπειρογνώμων εἰς τὴν Σοβιετικὴν στρατιωτικὴν στρατηγικὴν. Ὁ νεκρός του εὑρέθη ἐπιπλέων εἰς τὸν Κόλπον φέρων βαρύδια δύτου βάρους 20 περίπου κιλῶν καὶ μὲ ἕν τραῦμα σφαίρας εἰς τὸ κρανίον, ὄπισθεν τοῦ δεξιοῦ ὠτός.

Παρὰ τὰς διαφόρους φήμας, δὲν ὑπάρχουν σαφεῖς ἀποδείξεις ὅτι ὁ θάνατός του ἔχει σχέσιν μὲ τὴν κατασκοπευτικὴν του δραστηριότητα. Πολλοὶ συνάδελφοί του εἰς τὴν ΣΙΑ πιστεύουν ὅτι ἠθέλησε νὰ φανῇ ὁ θάνατός του, ὡς ναυτικὸν ἀτύχημα. Ἡ τέως σύζυγός του, ὁ υἱός του καὶ μία γυνὴ μετὰ τῆς ὁποίας συνεδέετο, λέγουν ὅτι δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ αὐτοκτονήσῃ. Οἱ συνάδελφοί του λέγουν ὅτι ἦτο εἰς «λαμπρὸς ἐρευνητὴς», ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναπτύξει τὴν χρῆσιν τῶν ἠλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων εἰς τὰς στρατηγικὰς ἐρεύνας. Οὐδέποτε εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς καθαρῶς κατασκοπευτικὴν δραστηριότητα, οὔτε εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Κατὰ τὴν θητείαν του εἰς τὴν ΣΙΑ, ἀνῆλθεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Στρατηγικῆς Ἐρεύνης τῶν ξένων κυβερνήσεων, ἰδίως δέ, τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ὁ Παισλεϋ εἶχεν ἀπογωρήσει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῷ 1974, ἀλλὰ παρέμεινεν ὡς σύμβουλος τῆς ΣΙΑ εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς Σοβιετικῆς στρατιωτικῆς ἰσχύος.

Ἡ ζωὴ τοῦ Παίσλεϋ ὡς συνταξιούχου δὲν ἦτο ἤρεμος. Τὸ 1975 διεξεύθη καὶ μετεκόμισεν ἀπὸ τὴν ἔπαυλίν του εἰς τὴν Βιργινίαν εἰς ἕν ἀνώνυμον διαμέρισμα τῆς Οὐάσιγκτων. Ὁ υἱός του, ἐνεπλάκη εἰς δικαστικοὺς ἀγῶνας, λέγεται δέ, ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε σοβαρὰ οἰκονομικὰ προβλήματα.

Ἡ μόνη του εὐχαριστήσις ἦτο ἡ ἱστιοπλοΐα. Εἶχεν ἕν μικρὸν ἱστιοφόρον, τὸ ὁποῖον ἀφῆνεν εἰς τὸν κῆπον ἑνὸς ἄλλοτε ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀεροπορικῆς Κατασκοπείας, εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Κόλπου Τσήζαπικ.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὴν Κυριακὴν, 24 Σεπτεμβρίου ὁ Παίσλεϋ ἀπέπλευσεν ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, μεθ' ἑνὸς φίλου του. Ἀργότερον, ἐπανέφερε τὸν φίλον του εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἀπέπλευσε πάλιν, μόνος. Τὸ ἀπόγευμα, ἐμήνυσεν εἰς τὸν φίλον του, εἰς τὴν παραλίαν, διὰ τοῦ ραδιοασυρμάτου, ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο, προτοῦ νυκτώσῃ. Ἔκτοτε, δὲν ἐθεάθη πλέον ζωντανός.

Τὴν 25ην Σεπτεμβρίου, ἕν ἀνώνυμον τηλεφώνημα εἰς τὴν Ἀκτοφυλακὴν ἀνέφερεν ὅτι ἕν ἱστιοφόρον εἶχε προσαράξει ἀκυβέρνητον εἰς ἀπόστασιν 10 μιλίων ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Παίσλεϋ εἶχε στείλει τὸ τελευταῖον μήνυμά του. Οἱ ἄνδρες τῆς Ἀκτοφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθαν εἰς τὸ πλοῖον, λέγουν ὅτι δὲν διέκριναν σημεῖα πάλης καὶ ὅτι ὁ Παίσλεϋ δὲν ἦτο ἐντὸς τοῦ πλοίου. Ἐν τούτοις, ἐντὸς τοῦ σκάφους ὑπῆρχαν ἐγγραφα τῆς ΣΙΑ, ἐνῶ ἕν αὐτόματον περίστροφον τῶν 9 χιλιοστῶν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πλοῖον. Μία σφαῖρα ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἐκραγῆ εὑρέθη εἰς τὸ δάπεδον τῆς καμπίνας.

Πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν, ὁ νεκρὸς τοῦ Παίσλεϋ εὑρέθη ἐπιπλέων εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν μιλίων ἀπὸ τοῦ σκάφους του. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Μαίρυλαν δὲν δύναται νὰ βεβαιώσῃ ἐὰν ἡ σφαῖρα, ἡ ὁποία τὸν ἐφόνευσε προήρχετο ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του περιστρόφου, ἀλλὰ τὰ τεμάχια τὰ ὁποῖα εὗρον ἦσαν τοῦ αὐτοῦ βάρους. Ἡ Ἀστυνομία λέγει ὅτι, ἂν ὁ Παίσλεϋ ηὐτοκτόνησεν, ἐφόρεσε τὰ βαρύδια τοῦ δύτου (τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσει ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων χωρὶς νὰ τὰ χρειάζεται, διότι δὲν ἦτο δύτης), ἔσκυψεν εἰς τὴν κουπαστὴν τοῦ πλοίου καὶ αὐτοεπυροβολήθη. Κατ' ἰδίαν, ὅμως, εἷς ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐδήλωσε: «Πιθανὸς δὲν θὰ μάθωμεν ποτὲ τὴν ἀλήθειαν».

Ἡ ρουμανικὴ ἄποψη γιὰ τὰ προβλήματα διεθνοῦς οἰκονομίας

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΤΣΑΟΥΣΕΣΚΟΥ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ, (15. Ὑπ.). — Ἡ ἀντίληψη τῆς Ρουμανίας, σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἐδραίωση μιᾶς νέας διεθνοῦς τάξεως — ἡ ὁποία βρίσκει τὴν πληρεστέρη ἔκφρασή της στὰ ἔργα τοῦ προέδρου Νικολάε Τσαουσέσκου — ἔχει σὰν ἀφετηρία τὴν ἀνάλυση τῶν θεμελιακῶν πραγματικοτήτων τοῦ σύγχρονου κόσμου καὶ τῶν ἀλλαγῶν ποὺ συντελοῦνται στὴ διαμόρφωσή του.

Μιὰ πρώτη πτυχὴ ποὺ πρέπει νὰ ὑπογραμμιστεῖ ἀφορᾶ τὴν ἀναγκαιότητα μιᾶς νέας διεθνοῦς τάξεως. Ἡ σημερινὴ διεθνὴς οἰκονομικὴ τάξη διαμορφώθηκε σὲ ἄλλες ἱστορικὲς συνθῆκες καὶ δὲν προσαρμόσθηκε στὶς ἐπαναστατικὲς ἀλλαγὲς ποὺ συντελέσθηκαν, τὶς τελευταῖες δεκαετίες, στὴν πολιτικὴ δομὴ τοῦ κόσμου, γεγονὸς ποὺ ἔχει ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις πάνω στὸ σύνολο τῆς σύγχρονης διαδικασίας.

Μαζὶ μὲ τὴν προαγωγὴ τοῦ δικαιώματος ὅλων τῶν ἐθνῶν γιὰ ἀνεξάρτητη καὶ κυρίαρχη ἀνάπτυξη, συνυπάρχει μιὰ δύσκολη κατάσταση ὑπανάπτυξης σὲ ἐκτεταμένες περιοχὲς τῆς γήινης σφαίρας. Ἡ ἀντίθεση αὐτὴ ἀνάμεσα στὴν προαγωγὴ τοῦ δικαιώματος κάθε λαοῦ νὰ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ XX αἰώνα καὶ τὴν διατήρηση τῆς πλειοψηφίας τῶν λαῶν σὲ κατάσταση ὑπανάπτυξης, εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὶς νέες ἀπαιτήσεις τῆς διεθνοῦς δικαιοσύνης.

Οἱ μεγάλες δυσαναλογίες ἐπὶ πέδου, ἀντανακλώντας βαθειὲς δοκιμὲς ἀνισορροπίες στὴν παγκόσμια οἰκονομία, περιορίζουν τὶς δυνατότητες τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς διεθνοῦς οἰκονομικῆς συνεργασίας, δημιουργώντας μιὰ κατάσταση μόνιμης (χρόνιας) ἀστάθειας στὴν παγκόσμια οἰκονομία συνολικά, μὲ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα γιὰ ὅλες τὶς χῶρες.

Τέλος, ἡ τάση διαίρεσης τῆς σύγχρονης κοινωνίας σὲ πλούσιες καὶ φτωχὲς χῶρες, πολλαπλασιάζει τὸν κύκλο τῶν διενέξεων καὶ δημιουργεῖ καινούργιες ἑστίες ἔντασης, συμβάλει στὴν ἐπιτάχυνση τοῦ παγκοσμίου κυνηγητοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν, ὁδηγεῖ σὲ σοβαροὺς κινδύνους γιὰ τὴ διεθνῆ εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια.

Κοντολογὶς, στὴν ἀντίληψη τῆς Ρουμανίας, ἡ δημιουργία μιᾶς νέας διεθνοῦς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς τάξης ἐπιβάλλεται ἀντικειμενικά, ἀπ' ὅλη τὴ σύγχρονη ἱστορικὴ πορεία, ἀπ' τὴν ἀνάγκη ὁικοδόμησης ἑνὸς δικαιοτέρου καὶ καλύτερου κόσμου γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ πρὸ τὸ κοινὸ συμφέρον τῆς κοινωνικῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητας σὲ συνθῆκες διεθνοῦς εἰρήνης καὶ ἀσφάλειας.

Ἕνα δεύτερο Ζήτημα ἀφορᾶ τὴ δυνατότητα ἀναδιόρθωσης τῶν διεθνῶν οἰκονομικῶν σχέσεων.

Ἡ Ρουμανία θεωρεῖ ὅτι ἡ δημιουργία μιᾶς νέας τάξης στὸν κόσμο εἶναι ὄχι μόνον ἀντικειμενικὰ ἀναγκαία, ἀλλὰ καὶ δυνατὴ θεμελιώνεται στὴ δια